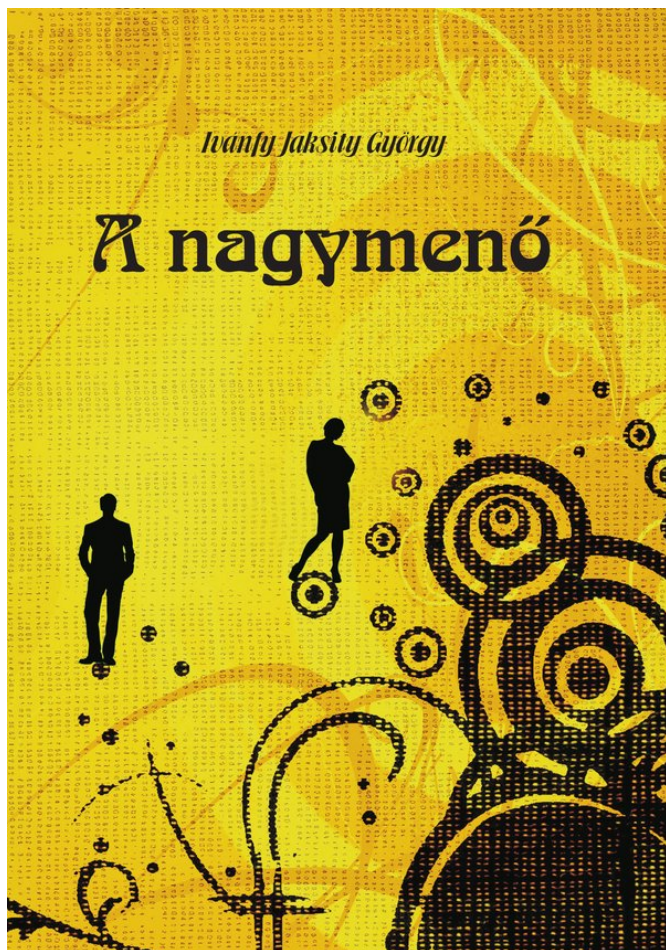

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://adlibrum.hu/Ivanfy-Jaksity-Gyorgy/>

© 2008 dr. Jaksity György

© 2008 Ad Librum Kft.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző:	Ivánfy Jaksity György
Cím:	A nagymenő.
Kiadás:	Ad Librum Kiadó
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-9888-78-4
Terjedelem:	160 oldal
Méret:	A5
Ár:	2490 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

IVÁNFY JAKSITY GYÖRGY

A nagymenő

AD LIBRUM

Budapest

2009

© 2009 Dr. Jaksity György

ISBN 978-963-9888-78-4

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© 2009 Ad Librum Kft.
1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
info@adlibrum.hu
www.adlibrum.hu

Borító: Glied Viktor

Tördelés: Topik Bt.

Nyomda: MondAT Kft. (www.mondat.hu)

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el
az alábbi címen:

<http://adlibrum.hu/Ivanfy-Jaksity-Gyorgy/>

Kisegér meghalt. Azt mondják, de ez nyilvánvalóan csak valami ízetlen tréfa lehet.

A lányok furcsán palástolni próbált, borzongó kíváncsisággal rajzanak a fiú körül a leányszálláson. Ő pedig nem tudja mire vélni a viselkedésüket.

A levegő meg izzik körülöttük annak ellenére, hogy ide nem is érnek el a nyárvégi napsugarak.

Mégis érzi. Csak azt nem tudja, hogy akkor mégis mitől lehet. Csodálkozva nézi őket.

– Nem akarsz leülni? Hozzatok egy széket.

Miért akarnék leülni? Hülyeség. Éppen ellenkezőleg. Megkülönböztetnem is. . .

Néz rájuk, egyikről a másikra.

De hiszen ez teljességgel lehetetlen! Tegnap még. . .

Meg is mondja nekik.

– Az nem lehet. Tegnap még beszéltem vele. Megbeszéltük, hogy ma reggel érte jövök, és elkísérem. . . Legfeljebb tíz percet, ha késtem.

Az sem rajtam múlt. Ezt meg kell értenie.

Igen. Tegnap még mások is beszéltek vele. Mára mégis meghalt. Nagyon szenvedhetett, de összeszorította a száját, hogy a többiek ne ébressze fel.

Ezt nem mondják meg a fiúnak.

Azt sem tudja, hogy Kisegérnek az éjjel két jó tündér is fogta a kezét, de hiába. Bízatták, hogy meglátja, minden rendben lesz, de nem hitt nekik.

Hogy is hihetett volna?

A tündérek meg átölelték, lecsókolták az izzadtságot a homlokáról, és nem adták föl a reményt.

Persze, ha a fiú tudná ezeket, akkor is mindegy volna.

Különben meg nem érti az egészet. Próbálja elképzelni, hogy Kisegér nincs már, de képtelen rá. Már hogy ne volna. Az nem lehet, hogy csak úgy... Hát persze! Mindjárt bejön mosolyogva, fakószőke, kóc haja felragyog a reggeli fényben, és akkor elnevetik magukat.

– Nekem feltétlenül beszélnem kell vele! Életbevágóan fontos, értsétek már meg végre!

Mutatja a gyűrűket.

– Meg kell mondanom neki! És akkor minden rendbe jön. Csak egy szót... Meglátjátok! Engedjétek!

Nem engedik.

Az orvos kijön a szobából. Fehér köpenyben. Táská a kezében.

A fiú félrelöki a lányokat, ráront az orvosra, de lefogják.

Az orvos csak szemmel kérdi, hogy kicsoda, de nem is vár választ, nyitja a táskáját.

– Nem fog fájni – mondja.

Tényleg nem fáj. A tűszúrás nem. Nem is figyel oda, nem érdekli, hogy mit csinálnak vele.

– Ne velem foglalkozzon, hanem a lánnyal, maga ostoba hentes! – üvölti.

Minden erejével azon igyekszik, hogy szétverje az orvos képét. Tehetetlen dühében szeretné moslékká püfölni arcáról a részvétlen közönyt. Megpróbálja kirángatni magát, de erősen fogják.

Eresszenek! Csináljanak már valamit!

Halántékán kidagadnak az erek az erőfeszítéstől, könnyein át csak homályosan látja, amint az orvos visszarakja szerszámaint a táskába.

– Sajnálom – mondja. – Én mindent megtettem.

Az egyik lány pohár vizet nyújt a fiú felé, de ő kiüti a kezéből. A pohár csörömpölve törik össze a padlón. Valaki hangosan zokog. Talán többen is.

Az orvos elmegy. A lányok kerítanak egy széket, leültetik a fiút. Már nem fogják. Ül a széken magától, és nézi a síró lányo-

kat. Kissé el is csodálkozik, amikor rájön, hogy ő is sír. Először arra gondol, hogy letörli a könnyeit. Mégis, hogy néz az ki! Aztán mégsem. Nem bánja. Hagyja, hogy csurogjanak le az arcán.

Egy idő után mégis letörli. Föláll, elhatározza, hogy bemegy Kisegérhez. Meg akarja mondani neki, hogy ne féljen semmitől. Most már minden rendben lesz. A méltóságos ugyan kirúgta, de semmi baj. Majd keresnek olyan albérletet, ahova gyerekkel is befogadják őket. Talán sikerül szerezni. Talán. Olyant, amely nem drága. Amelyet ki tudnak fizetni.

Meg akarja mondani neki, hogy ezen nincs mit tépelődni. Arra ráérnek később is. Most csak az a lényeg, hogy szereti, és akkor senki sem tehet semmit ellenük.

Azt is meg akarja mondani neki, egy pillanatig sem gondolta komolyan, hogy elvetessék a gyereket.

Pedig ez nem is igaz.

Mindezt tétován állva gondolja végig. Közben nézi az ajtót, ahonnan az orvos kijött. Az ajtó be van csukva.

Persze az nem jelent semmit.

Mégsem tudja, mit tegyen. Be kellene menni. Nem mer. Leül újra a székre. A gyűrűk még mindig ott vannak a kezében. Forgatja őket.

Közben idegenek jönnek. Egy egyenruhás is. Mindenfélét kérdezgetnek. A válaszokat felírják. Ő érdeklődéssel figyeli őket, amint tesznek-vesznek.

– Az udvarlója – mondja valaki.

Akkor őt is megkérdezik.

Mutatja nekik a gyűrűket.

Aztán elmennek. A fiú meg visszaül a székre, de már senki sem törődik vele.

A lányok sírnak. Egymás nyakába borulva zokognak. A fiú nézi őket. Igazában nem is nagyon érti, miért vannak annyira elkeseredve. Hiszen lám, minden elrendeződik.

Apa leszek. Ezért van ez a nagy nyüzsgés. Kisegér most beteg. Nem is értem, miért nem engednek be hozzá.

Meg fog gyógyulni. Hogy ne gyógyulna meg! Világos. Az teljességgel lehetetlen, hogy ne gyógyuljon meg. A gyerekek anyára van szüksége.

Erősen gondolkodik, de nem tud rájönni, miért nem engedik be. Talán a szabályzat. Igen. Az tiltja. A hálókba nem mehet be idegen. Mondaná, hogy ő már nem idegen, de nincs kinek.

Mindegy. Majd itt várok.

A lányok fölbojdulva jönnek-mennek. Ő Kisegért keresi közük a szemével. Az ajtón is megpróbál belesni, amikor nyílik.

– Itt kell lennie! – áll föl, de visszaültetik a székre.

Idegenek jönnek. Már megint mások.

Micsoda forgalom! És ez mind a fiam miatt van.

Valamit elvisznek a háta mögött. Egy hordágy az, de ő nem is nagyon figyel oda. Látja a hordágyat, de nem jut el a tudatáig, hogy mit lát.

Őt csak egy valami érdekli: Kisegérrel szeretne beszélni... Szeretné végre megmutatni neki a gyűrűket.

Persze nem lehet, jut eszébe. Ki is mondja hangosan. – Mert meghalt.

Hogy-hogy meghalt?

Ízlelgeti a szót, megforgatja fejében a gondolatot.

– Meghalt – ismétli meg.

Ha pedig így van, akkor az angyalok száma egy kis szemüveggel gyarapodott az égben.

– Mi lesz most?

Nem tudja. Próbálja törni a fejét, de sehogy sem jön össze a dolog. A két gyűrű ott lapul az összeszorított markában, és valami miatt mégsem ér semmit az egész.

Ki érti ezt?

Kinyitja a markát, maga elé tartja a gyűrűket, és megpróbálja kitalálni, mit kellene most tennie. Körülnéz, szeretné megmutatni valakinek, ha már Kisegérnek nem lehet: lám megvannak.

Én megvettem őket. Rajtam nem múlt semmi.

Mi nem múlt?

És ki tudja?

A fő az, hogy most már nem lehet semmi baj. Itt vannak nálam a gyűrűk. Nem kell elmenni az orvoshoz sem, hogy a hasában turkáljanak.

Apa leszek!

Hát nem furcsa? Eddig még nem is gondolt igazán bele.

Fiam lesz!

Ettől azért egy kicsit fél is.

Honnan fogjuk tudni, mit kell csinálni vele? Tényleg! Ezt nem tanítják sehol. Pedig kellene.

Kisegér vajon tudja-e? Hiszen ő is még szinte gyerek.

Megpróbálja elképzelni, mint anyát, de nem sikerül.

Sőt, valahol a tudata mélyén zavarja valami más is. Valami, ami miatt hiába hozta a gyűrűket. Töri a fejét, de a halált nem tudja elfogadni. Odáig még nem jutott el.

Meg kellene kérdezni valakit, hogy most mi lesz. Mit kell ilyenkor tenni? Valamit tennem kell, nem üldögélhetek itt ítéletnapig.

De mit tehetnék?

– Rosszul vagy? – kérdezi az egyik lány. – Nem akarsz lefeküdni?

Nem érti, hogy miért kellene lefeküdnie. Délelőtt!

– Kösz, nem. Itt várok. Jól vagyok. Igazán. Egészen jól – bizonygatja.

Szétmázolja a könnyeit. Mégis... Még azt hiszi... Mutatná neki is a gyűrűket, de a lány már elment. Mind elmentek.

Egyedül ül az előcsarnokban. Valahonnan hangok hallatszanak. Nem tudja megállapítani, honnan.

Különben mindegy.

Máskor is itt szokta várni Kisegért. Idegeneknek nem szabad bemenniük a hálókba.

Mindig itt várta. Néha félóráig is. Olyankor, ahogy telt az idő, egyre dühösebb lett. Elhatározta, hogy ezt aztán végképp nem tűri szó nélkül. És akkor odarebbent a lány, adott neki egy puszit, és már el is feledte a bosszúságot.

Most is itt vár.

Valakinek az előbb meg is mondta, hogy itt várja. Talán majd szólnak neki.

Azért még szólhatnak. Ennyit megtehetnek. Vagy nem?

Nem tudja. Pedig erősen töri a fejét.

Két lány átszalad előtte. Kérdezné tőlük, de nem foglalkoznak vele.

Akkor jön rá, hogy az a valami, amit elvittek mellette. . .

Hát persze! Mi más lehetett volna? Kisegér feküdt rajta.

Feláll, hogy utánuk megy. De hova? Meg kellene kérdezni valakit, hogy hova mentek.

Nincs senki, akit megkérdezhetne. Azért elindul taláломra, lefelé a néhány lépcsőn. Senki sem szól utána. Nincs senki, aki megkérdezné tőle, hogy hova indult. Van-e egyáltalán hova mennie?

Még szerencse, mert nem tudná megmondani. Kifordul a kapun, és senki sem tartóztatja föl. Megy az utcán, és nem tudja, hol van. Megáll, nézi a házakat a túloldalon, és fogalma sincs, hogy mit néz rajtuk.

Legalább édesanya itt volna! Ő tudná, mit kell tenni. Ő mindig tudja, mi a helyes. Most is elrendezne mindent. De nincs itt. Messze van innen. És nem is tudja, hogy a kisfia mekkora bajba került. Bár lehet, hogy megérezte. Mert az édesanyák mindig megérik az ilyesmit.

Nézi a házakat. Ezek ugyanazok a házak, gondolja. Tátott szájjal bámul, és nem érti, hogy lehet az. Amikor annyi minden történt közben. Hogy lehet az, hogy a házak még mindig ugyanazok?

Mennyi ideje is?

Lehet, hogy csak egy éve volna? Vagy kettő?

Mennyi egy év?

Semmi! Egy örökkévalóság telt el azóta, hogy a két alak a falusi vasútállomás peronján fokozatosan apró ponttá zsugorodott.

Talán valójában semmi sem történt azóta, és csak álmodta az egészet.

Most is álmodik?

Álmodik, és sehogy sem jut eszébe, hogy mit is akart a házakkal.

Már azt sem tudja, hogy most van-e vagy akkor, és azt sem, hogy mi a most. Teljesen meg van zavarodva.

Az első napon, amikor megérkezett a nagyvárosba, megszépelve meredt a magas házakra, ijedten nézett fel a hámló vakolatú kormos falakra. Kétoldalt, mintha szurdok mélyén járna, kopár sziklafalak állták útját a napsugaraknak.

Félt.

Istenem, hova is kerültem?

Irigyelte azokat az embereket, akik el tudnak igazodni ebben a rengetegben.

Miki először járt akkor a fővárosban. Mennyit olvasott róla, de mind hiába. Mi mindent meséltek a nagyvárosról azok, akik már jártak ott, és mégis, amikor kiöklendezte magából őt is sok száz társával együtt a Nyugati pályaudvar a Nagykörút forgatagába, minden egészen más volt, mint ahogy addig elképzelte.

Nem tudná megmondani, hogyan volt másmilyen, de másmilyen volt. Csak állt ott földbegyökerezett lábbal, és bámult.

Állt ott, félt, és mégis annyira vágyott rá, hogy befogadja ez az idegen világ. Egészen belefájdult a szíve.

Állt az utcán, és bámult önfeledten. Emberek tülekedtek körülötte, villamosok csörömpöltek. Mindenki sietett valahova. Látszott rajtuk, hogy mind tudják, mit akarnak.

Nemsokára majd én is fogom tudni. És akkor elvégzem az egyetemet.

Igen, az egyetem!

Az kell!

Azért érdemes leküzdeni a félelmeket.

Rémülten kapott a zsebéhez, de megnyugodott, a cédula ott volt, izzadt csomóvá gyűrve.

A cédula a címmel.

Amint kiléptél a pályaudvarról, balra fordulsz, és a második vagy a harmadik utcán megint balra. Ott már könnyen megtalálod. Ezt mondta az édesanyja.

Ahogy akkor, azon a múltba vesző, régi napon kifordult a pályaudvar kapuján, a házakat bámulva tett néhány tétova lépését találomra, aztán megállt, és hosszú percekén át csak állt a járdán. Nézett föl a magas házakra, majd le a csikkszemetes kövezetre. Egy idő után eszmélt, hagyta a házakat magukra. . . Balra, mindig csak balra, motyogta.

Körbefordult, kereste, hol fordulhatna balra. De arra nem volt utca, csak egy házfal. Erőltette az agyát, de nem tudott rájönni, merre is mehetne. Csak azt tudta, hogy balra kellene befordulnia. De hol? És mikor?

Akkor eszébe jutott, hogy a legjobb volna visszamenni. Vissza a Nyugatiba, és megkérdezni. . . Megkérdezni? Mit? És kitől? A tányérsapkások már biztosan elmentek.

Most meg csak áll, és a gondolatai vattaködbe burkolva botladoznak körülötte. Nem emlékszik, hogy akkor visszament-e. Néz maga elé a kockaköves úttestre, és töri a fejét, hogy most kell-e balra fordulnia, vagy az akkor volt, amikor először lépett ki, vagy be az ismeretlen nagyvárosba. Balra, mindig csak balra, motyogja maga elé.

De hova vitték Kisegért?

Ha meghalt, a temetőbe. Itt élek ebben a városban már mióta, és nem tudom, hol a temető, döbben rá. Vidéken könnyű. Ott van a városka szélén, tudja mindenki. De hol lehet egy ekkora irdatlan nagyvárosban? A szélén? Van egyáltalán széle egy ilyen nagy városnak is?

Hatalmas temetőnek kell lennie. Azzal se mennék sokra, ha tudnám, hogy hol van.

Mikinek fogalma sincs, mit lehet kezdeni valakivel, ha már meghalt. Ezért csak áll ott a járda közepén szélütötten, és hagyja, hogy lökdössék az emberek.

– Pont itt kell ácsorognia, maga marha? – mordulnak rá.

Miki akkor sem tudta, hova mehetne. Pedig az édesanyja gondosan felírta a címet.

Náluk biztosan ellakhatsz, amíg nem találsz magadnak jobbat, mondta. Köszönj illedelmesen, és mondd meg, hogy ki vagy. Csókoltatjuk őket.

Ezt üzente, hiszen szegről-végről rokonok is voltak.

Miki meg azt hitte, hogy csak ennyi lesz az egész. Bemegy, köszön, és máris lesz hol meghúznia magát. Arra ráér később is, hogy egy igazi albérletet keressen magának, ahova lányokat vihet fel.

Mert az fontos!

A lányok. És az egyetem!

Ettől a gondolattól már otthon hangyák kezdtek mászkálni a gerincében. Jutott belőlük a gatyájába is. Aztán belecsöppent a város forgatagába, ahol rengeteg volt az utca. Sose gondolta volna, hogy ennyi utca is lehet egy városban.

Az ellenséges, idegen utcán nem gondolt a lányokra. Csak megindult előre, találomra. Tanácstalanul nézegetett jobbra-balra. Segítséget várt, egy kis biztatást. De senki sem vette észre. Már-már elsírta magát, amikor az egyik irdatlan kőház mintha hirtelen rákacsintott volna. Bár az is meglehet, hogy csak egy eltévedt, kósza fénysugár űzött tréfát vele.

Csak egy villanás volt, és utána megint a komor közöny maradt. A fiú újra megállt. És csak állt ott a járdán. Kétoldalt kerülették az emberek, ő pedig várta, hogy a ház rákacsintson újra. Az térítette magához, hogy kicsúszott kezéből az elemózsiás szatyor. Lehajolt, hogy felvegye, de valaki meglökte. Megbotlott, keresztül esett rajta, és úgy maradt a földön fekvé.

A tömeg kérlelhetetlenül közeledett. Alulnézetből félelmetes volt, ahogy fölé tornyosultak. Egyre csak jöttek, átléptek föltte kegyetlen-közömbösen, ő meg húzta volna összebb magát.

Jaj, bármelyik akár rám is léphet!

Feltápáskodott, porolta a ruháját, úgy érezte, hogy mindenki őt nézi. De nem törődtek vele. Az emberáradat szétnyílt

előtte, körülfolylta óvón, hogy mögötte újra egyesülhessen, és csak néha lökték meg a türelmetlenebbek.

Eszébe jutott, a cím! Hát persze! Előkotorta a gyűrtött cédu-lát: utca, házszám. Hajótöröttnek a szélességi és a hosszúsági fok a háborgó tengeren. Belekapaszkodott gyorsan, már így is olyan sok időt elvesztegetett. Sietni kezdett, közben nézte az utcátáb-lákat és mondogatta magában, hogy a második utcán balra. Vagy a harmadikon. De melyik a második? És honnan számítva?

Még mindig azon töri a fejét, hogy miért kellene pont balra fordulnia. Csak álldogál kótyagosan. Nem tudja. Aludni sze-retne.

Igen, az jó volna. De itt az utcán nem lehet.

Különben is Kisegér vár. Elkések, rémül meg. Nekilódul, át egyenesen. . .

Egy autó csikorogva fékez, a fiú lehuppan a földre, hirtelen-jében azt sem tudja, mi történt vele.

Rögtön csődület támad körülötte, többen is segítenek. Eme-lik, porolják a ruháját.

– Megütötte magát?

– Mert ezek csak száguldoznak, mint az őrültek.

– Miért nem néz körül, ha lelép a járdáról?

Áll a tömeg közepén, és mondaná, hogy engedjék, mert neki sietnie kell. Az autós már elment, oszlik a tömeg is, de Miki köz-ben elfelejtette, hogy hova kellene sietnie. És miért.

– Köszönöm, semmi baj – ismételteti gépiesen, de már nincs senki, akinek megköszönje. Nyitja a markát, nézi a gyűrűket. Még megvannak, állapítja meg elégedetten.

Akkor valóban nincs semmi baj.

Már hogy is volna?

Megnyugodva, hogy a gyűrűk megvannak, indul tovább, előre. Megy, aztán a tömeg megáll, ő is köztük, fegyelmezetten. A közlekedési lámpa közömbösen váltogatja a zöldet sárgára, majd pirosra, és vissza. Aztán kezdi megint előlről. Ő pedig

rácsodálkozik, áll a járda szélén, és nem indul el akkor sem, amikor lehetne.

Egyszer a Pasaréti úton sétáltak, és azt játszották, hogy lakást választanak maguknak. Bekóborolták az egész környéket, még össze is vettek. Kisegér egy kis földszintes házat nézett ki maguknak, repkény futotta be. Ő inkább egy széles teraszos emeletest szeretett volna. Belemerültek a vitába, Kisegér makacsul érvelt. Belefájdult a szívük, amikor rájöttek, hogy hiába vitatkoznak. Aztán elnevelték az egészet. A sarki üzletben vettek lipthói túrót és kenyeret. Az egyik padon ették meg retikkel. Később besötétedett és ők sokáig csókolóztak, a lakásról is megfeledkezve.

Ezt elmesélem Kisegérnek. Már biztosan elfelejtette. Megfordul és elindul visszafelé.

Ilyen tanácstalan volt azon az első napon is. Már bejárta az egész környéket, és még mindig nem találta meg azt az utcát. Megzavarodott. Egyre idegesebb lett.

Nem maradhatok kint éjszakára.

Gyorsított, loholt, ahogy bírta, majd futni kezdett. De hiába volt minden, mert a házakat újabbak követték, az utcák másokba torkolltak, keresztezték egymást, különben pedig mind egyforma volt. Bekanyarodott találomra, megállt tanácstalanul, szerény motyója is egyre nehezebb lett.

Kereste az utcát, de nem találta, pedig édesanya elmagyarázta. Ott kellett lennie a közelben.

El sem lehet téveszteni. Azt mondta. És akkor az így is van. Ő mégis hiába forgott jobbra, balra, lassúda, mint a motor, amikor lefullad. Hamar rá kellett jönnie, hogy hiába kapaszkodik a cédulába, a tartalma csak megfejthetetlen hieroglifák sora marad. Állt ott, tanácstalanul forgolódott maga körül, megzavarodva, és már azt sem tudta, hogy a pályaudvar merre van, hogy onnan indulhatna el újra.

Most sem tudom. Valóban. Merre is van?

És hol vagyok én?

Az utcán. De mit keresek itt? Kisegérhez kell mennem a gyűrűkkel. Sietnem kellene, én meg itt lézengek.

Meglódul, és akkor rájön, hogy már volt Kisegérnél. Csak azt nem érti, hogy miért nem adta oda neki a gyűrűket.

Mindegy, mondja csak úgy, magának. Nem kellene neki a gyűrűk. Nekem így is jó. Én megvettem őket. Mit akar még?

Azért nem kellene neki, mert meghalt, tűnődik. Ízlelgeti a szót, keresi az értelmét, ha egyáltalán van értelme a halálnak.

Amikor fölfogja végre, mit jelent az, hogy Kisegér meghalt, földbe gyökerezik a lába.

Meghalt, nincs többé. Talán még van valahol, és még sincs. És nem is lesz. Soha többé.

Miki forgatja a gyűrűket. Töri a fejét, hogy akkor mit kezdhetne velük. Közben feltűnik neki, hogy valamiért ismerős a szemközti kapubejárat. Erőlteti, hogy rájöjjön, miért, de hiába. Áll a kapu előtt, néz befelé. Lányok jönnek ki rajta.

– Szevasz – mondják, sietnek el mellette, és ő még akkor sem tudja.

Be kellene menni, gondolja, amikor végre eszébe jut, de nem megy be. Hiszen Kisegér már úgy sincs ott. Így aztán hogyan állíthatna be? Mit mondhatna? Nem mondhatja nekik, hogy szevasztok lányok, eljöttem, mert el akarom mesélni, hogyan ettük a lipthói túrót Kisegérrel.

Most már ide sem mehet be. Eddig legalább egy kicsit ő is ide tartozott. Mert mindenkinek tartoznia kell valahova. Ha legalább azt elmesélhetné, hogyan veszekedtek, amikor lakást válogattak maguknak, talán mindjárt jobb lenne.

Ehelyett továbbmegy. Nem mintha tudná, hova. Csődöt mondott a tudománya. Úgy megy bele a semmibe, mint azon az első napon, valamikor régen. Mikor is? Talán az előző életében. Még a villamosra se mert felszállni.

Nem tudná megmondani, hogy jön ide a villamos.

Hát persze! Most csörömpölt el egy. Utánanéz. Igen. Fel kellett volna szállni rá, és elmenni valahova messzire. Fel kel-

lene keresni valakit. Akinek elmondhatná... De nem jut eszébe senki, akit felkereshetne.

Azért mégis fel kellett volna szállnia.

Ezen elgondolkodik. Miért is kellett volna?

Nem tud rájönni. Mindegy! Nem érdekes. Ha akarok, felszállok a következőre. De nem akarok.

Azon a régi napon, amikor már feladta a reményt, hogy megtalálja a címet, eszébe jutott a villamos. Átsejlett a halvány remény a könnyein, de hamar el is illant, mint a buborék, ha utána kapnak. A kalauztól megkérdezhetette volna ugyan, hogy merre van a keresett utca, neki ismernie kell, de nem tudta, mennyibe kerül egy jegy, félt, hogy sokba. Pénze meg igencsak kevés volt, nagyon meg kellett gondolnia, mire költi. Meg biztosan többfajta jegy is van, gondolta. Kérni se tudnám, hogyan, aggodalmaskodott. Ezt nem mondta meg édesanya.

Talán ő sem tudta.

Az nem lehet!

Megcsóválta a fejét, ilyen még feltételezni is... De a villamost el kellett vetnie. Rettegett a gondolatától is annak, hogy az emberek felfigyelnek rá, és összesúgnak:

– Nézzétek, ez a vidéki bunkó még sohasem utazott villamoson.

Ő meg csak állt volna egyik lábáról a másikra. A kalauz pedig megdühödve rendőrt hívna:

– Vigye, valami gyanús alak. Még villamoson sem utazott. Biztosan nem is magyar. Hát persze! Csak rá kell nézni, imperialista ügynök a kutya... Éberség! Kémkedni jött, de elárulta magát. És most lesújt rá a proletárdiktatúra ökle.

Amikor idáig ért gondolatban, önkéntelenül felnézett, mintha valóban ott lehetne fölötte a jól megtermett, szőrös ököl.

De nem volt ott.

Marhaság! Miért is lett volna?

Bár soha sem lehet tudni. Élesedett az osztályharc!

Ő meg csak markolászta a cédulát a címmel, pedig hamar rá kellett jönnie, hogy így mit sem ér vele. Lassan erőt vett magán, lenyelte a gombócot, szétmaszatotha arcán a könnyeket, és kemény elszántsággal megindult, hogy nem olyan hebehurgyán, ahogy nekifogott, hanem módszeresen újból végigjárja az utcákat. Elvégre tudta, hogy nem számíthat senkire ebben az idegen rengetegben, magának kell ezután az életét elrendeznie.

Jól megjegyezte azt az utcát, amelyikben állt, azon ment végig, és közben nézte a keresztutcák tábláit. Majd a következőn ment visszafelé.

Ettől megnyugodott.

Nem is olyan ördögösség ez. Nem csak egyedül én jöttem fel a nagyvárosba, és a többiek mind feltalálták magukat. Még a Máyer Frici is, pedig az egy kicsit habókos.

Hogy rácsodálkozott akkor egy kirakatra. Egy öregasszony ült benne, és krumplit hámozott az ölében lévő vājlingba. Miféle üzlet lehetett az?

Egyre csak a krumplit hámozó öregasszony járt az eszében. A kirakatban lakik. Hogy mik vannak! A címről egészen megfeledkezett. A végén már nem is nagyon nézte az utcatáblákat. Azért, ha elmegy a keresett utca mellett, biztos észrevette volna.

Talán.

Egyáltalán nem biztos.

Nem tudta, hogy mit tegyen. Menjen vissza, és megint kezdje előlről? Félt, hogy még jobban belezavarodik. Meg más is kínoztta. Éhes volt. A keze meg már sajgott a nehéz csomagjától.

Nehéz?

Ugyan, mitől lett volna az? Alig volt benne valami. Néhány gatyva, váltás ing, apróságok. Mégis egyre nehezebbnek érezte.

Be is sötétedett közben. A keresett utca meg sehol. Mintha a föld nyelte volna el. Pedig valahol ott kellett lennie.

Nem járhatott messze a vasúttól. Oda hallatszott a mozdonyok pőfögése, de komor bérházak álltak el az útját minden irányban.

Ijesztően tornyosultak fölé a magas házak a sűrűsödő fémházakban, szorították, és gonoszul rámeredtek időközben kifényesedett ablak-szemeikkel.

Akkor döbbsen rá, végképp fogalma sincs, merre induljon tovább. Ezen tépelődött, nézte a házakat, és közben az egyik, a legmagasabb, mintha feléje közeledett volna. Önkéntelenül hátralépett, megbotlott, lehuppant egy padra, és nem volt ereje felkelni onnan. Gyűjtötte az erőt, hogy elinduljon, és...

Elaludt.

Azt álmodta, hogy otthon van. Gonosz álm volt az egész utazás. Csak a légy zavarta. Nem elékezett rá, hogy hol látta a legyet.

Miért pont a légy?

Miféle légy, tűnődött álmában. Aztán valami zajra felriadt, felugrott, és a legszörnyűbb az volt, amikor rájött, hogy ezt az egészet nem álmodta.

Már világos volt. Körülötte emberek járkáltak, némelyik kíváncsian végigmérte.

Nincs mese, be kellett látnia, nem boldogul másként, valakitől útbaigazítást kell kérnie. Persze könnyű lett volna megszólítani az egyetlen szembejövőt, de a nyüzsgő sokaság tömegéből kiválasztani azt az egyet, aki a segítségére lehetne, szinte reménytelen. Korabelire gondolt... Nem, az mégsem lesz jó. Inkább egy komoly, felnőtt embert.

Egy kedves arcú, ősz néni keze botorkált szembe vele, a mesék csodatévő anyókéja. „Jól tetted, hogy öreganyádnak szólítottál.”

– Nem tudom, édes fiam, soha nem is hallottam ilyen nevű utcáról, de ott a sarkon szokott állni rendőr, az majd megmondja.

Mintha kígyó marta volna meg. Talán meg se köszönte, úgy rohant el iszonyodva az ellenkező irányba.

Még hogy rendőr! Úristen, segíts meg! Mert ha maga a kénköves ménkűt hajigáló pokolbéli ördög volna, nagy bajában talán még ahhoz is odamenne. De egy rendőr!...

A faluban kidobolták, hogy minden portáról egy férfinak ki kell mennie munkára az állami gazdaságba. Vontatóval vitték ki őket. A gyomok össze-vissza dzsungelében vadászták normában a hitvány borsóindákat hajnaltól késő estig. Másnap még nekik kellett befizetniük a tanácsházán a mócsingos tarhonya fejében, amit délben osztogattak a csajkába, mert a keresetből nem futotta. Meg is fenyegették őket szabotálás miatt, pedig azt sem tudta, mi az.

Másodszorra sokan egyszerűen nem mentek el a hívó dob-szóra. Akkor rendőrök járták végig a falut. Meg valami katonák. Tányérsapkások. Kitereltek mindenkit, és a községháza udvarán véresre verték a szabotáló imperialista ügynököket. Mármint a falubelieket. Őt szerencsére gyereknek tekintették, így megúsza két csillagszórós, úgynevezett nevelő célzatú pofonnal. Közönséges tenyeres pofonok voltak, a doktor úr egy-két öltéssel simán visszavarrta az arcát a helyére. De nem mindenki volt ilyen szerencsés. Főleg a Csetrekői bácsi nem, mert ő kulák volt. Őt azóta sem látták. Még kérdezni sem merte senki, mi lett vele.

Már alig kapott levegőt attól, hogy ilyeneken gondolkodott. Meg a futástól. Aztán meg is botolhatott valamiben.

Két férfi emelte fel a földről, kérdezték, ki bántotta. Kisebb csődület támadt körülöttük.

– Jampecek verték meg – adták hátra az elől álló jól értesültek a hírt.

Mondta az utcát, hogy azt keresi, és szerencsére valaki tudta, melyik az. Valóban ott volt a közelben. Még el is kísérté az illető, hogy megmutassa, nehogy eltévedje.

Hát nem is lehetett volna. A második utca volt visszafelé. Az előbb rohant el előtte.

Miki megáll, amikor idáig ér gondolatban. Körülnéz. Annak a háznak itt kell lennie valahol a közelben. Idő kell, amíg rájön, hogy nem most érkezett a vonattal.

Hanem már nagyon régen.

Ez azért megnyugtatja.

De csak addig, amíg rá nem jön, hogy a gyűrűk ott vannak a kezében.

Akkor leül a járda szélére, és sírni kezd. Az állát a térdére fekteti, tenyerébe temeti az arcát, úgy bög, hogy egész testét rázza a görcsoldó zokogás.

Megöltem! Én öltem meg, sírja. Pedig nem akartam. Isten bizony, nem akartam.

Miki magát okolja. Nem tudja, honnan is tudhatná, hogy valójában nem is ő tette. Igaz, ez semmit sem változtat a tényeken.

Vagy mégis?

Ki tudja?

A felelősséget mindig egyedül kell vállalnunk. Az csak a mi pofánkba szakad.

Amikor végre megtalálta a házat és belépett a félhomályba, a kapu kihűlt ételszagot lehelt az arcába. Egy ideig szerencsétlenkedett a jobb időket talán nem is látott lépcsőházban, végül mégis bejutott valahogy.

– Jóságos ég! – rémüldözött a néni. – Hát te hogy kerülsz ide? Édesanyád? Csak nem egyedül jöttél?

– Édesapa küldött. Az egyenruhások... Nem rendőrök, inkább katonák. Sok embert elvittek. Édesapát néhány nap múlva hazaengedték. Egy darabig még kezelésre járt. Aztán felépült teljesen. Akkor azt mondta, menj el fiam, és becsüld meg magad. A nagyvárosban nem ismer senki. Ennél ott csak jobb lehet.

– És nem lesz abból baj, hogy eljöttél?

Ezt nem tudta. Remélte, hogy nem lesz miatta bántódása a szüleinek.

– És anyád hogy engedett el csak úgy bele a világba?

– Nem akart. Sírt. De édesapa kiabált vele. Pedig soha sem szokott.

– Hogy mit kell az embernek megérnie!

– Ne tessék félni. Nem fog ez már sokáig tartani. Tetszik tudni, majd jönnek az enszek. Nem engedhetik ezt tovább.

– Jézus Mária, szent Isten! Gyere beljebb, még meghallja valaki.

A szobában ültek le.

– Most pedig mesélj! Mi van ott nálatok?

Próbált felelgetni lelkiismeretesen. Sorban. Ahogy kérdezték.

– Különben jól vannak, csak édesapa gyógyuljon meg teljesen.

– Hát, nem nagyon.

– De igen.

– Hús, az ritkán.

– Kenyér szokott lenni, csak sorba kell állni érte. Amikor nincs, édesanya süt.

– Á, nehogy azt tessék hinni. Senki nem tart baromfit. Úgyis elvinnék.

– Eljárnak Pestre dolgozni

– Édesapa azt mondja, hogy ülnek a pénzükön és várják a fordulatot, meg az amerikaiakat. A téeszbe nem lehet a magyar parasztot belekényszeríteni, még puskatussal sem. Hiába állítják a falhoz őket.

A néni bólogatott. A bácsi is kérdezni akart valamit, de a felesége leintette.

– Jól jönne egy kis pénz, nem mondom, de mi magunk is szűkösen vagyunk – mondta.

Pedig hely lett volna, ha összébb húzódnak, de féltek, hátha mégis baj lesz abból, hogy eljött hazulról ez a fiú.

Azért a néni rendes volt. Talán azért mert végül mégis csak rokona édesanyjának. Miki nem tudta, hogy pontosan milyen rokon, de a néni átszaladt a szomszédba is. Sajnos azok sem vettek fel ágybérlet.

Azt ajánlották, hogy figyelje a falra ragasztott hirdetéseket.

Amikor becsukták mögötte az ajtót, a néni keresztet vetett.

Meg kellene keresni őket. Azóta sem volt náluk. Meg kellene tudakolni, élnek-e még egyáltalán. Végső fokon mégis csak rokonok. Rajtuk kívül nincs itt senkije, akihez fordulhatna.

Aztán úgy dönt, mégsem keresi meg őket. Semmi értelme. Ugyan, mit tehetnének? És ha tehetnének is, semmi dolga velük, csak azért, mert rokonok.

Itt megáll, gondolkodnia kell. Rokonok? Miféle rokonok? Hogy jönnek ide a rokonok? El nem tudja képzelni, hogy miféle rokonok. Persze nem is érdekes.

Az sem érdekli, hogy miért ül a járda szélén. Halványan felrémlik előtte, hogy valami baj van. Nagy baj. Valaki sírt is. Ki lehetett az? Mindegy.

Minden mindegy.

Most fáradt ahhoz, hogy ilyesmin gondolkozzon. Csak ül gubbasztva, mellére csuklott fejjel. Elég szemetes az úttest, alapítja meg. Főleg a járda széléhez sodor sok hulladékot a nemtörődomség. Egy nagybacska újságfoslány is van közöttük. Megpróbálja kiolvasni a vastag betűs címet, de elmosódnak a szeme előtt a betűk. Még feldereng benne, hogy fel kellene kelnie, és el kellene mennie innen. De nincs semmi elképzelése, hogy hova mehetne.

Akkor sem tudta. Ahogy elkészönt tőlük, és kifordult a kapun, csak elindult találomra előre. Igazában már nem is érdekelte, hogy merre megy.

Ment, csak ment, mint a legkisebb fiú a népmesékben, batyujában hamuban sült pogácsával. A legszívesebben sírt is volna, de szégyellte.

Közben meg törte a fejét, hogy mihez kezdjen.

Egyre jobban elfáradt, a lába is sajogni kezdett. Csak a dac hajtotta előre lassulón. Vagy a fogyó remények csökkenő energiája?

Ki tudná megmondani?

Konok elszántsággal ment előre, mindig csak előre, gépiesen, a visszanehemhettek fásult közönyével.

Ment, és bánta már a kitudjahonnanvett bátorságot, ha annak lehet nevezni a végső kétségbeesést, mely felültette a vonatra, és nem tudta, hogy a mesebeli jó tündérek közben már megkezdték a mentőakcióikat.

Az egyik láthatatlanul körülötte repdesve izgult, tördelte a kezét, csak sikerüljön a rémült fiú figyelmét felhívnia a hirdető táblára.

Ő azonban nem vett észre semmit, csak hókon vágott kábulatban vánszorgott előre. A néni tanácsát régen elfeledte. A jó tündér nagyon szeretett volna segíteni, és lám. . .

Hát mégis?

A fiú felnézett, épp a legjobbkor. Nem lehetett véletlen. Megállt, nézte a táblát az apró cédulákkal, majd tétován közelebb lépett, és böngészni kezdte a hirdetéseket.

Közben beesteledett, a fény is rosszul esett, de azért csak kisilabizálta valahogy.

Családi házakat hirdettek, telkeket. Már ment volna tovább, de lám. . .

„Megbízható fiatalembernek ágy kiadó.”

Ágy!

Ó, Istenem! Valódi ágy, dunyhával, párnával. . . Kispárna nem is kell. Azt betette édesanya a bőrröndjébe:

Ezt vigyed el, kicsi fiam, édes legyen rajta az álmod.

Csakhogy a huncut sors ismeretlen címek rejtekébe bújtatta a menedékhelyeket.

Ekkor lépett színre a következő jó tündér.

Miki eddig úgy tudta, hogy a jó tündérek szépek, fiatalok, hosszú hullámos szőke hajuk van, és kedvesen mosolyognak. Ám lassan el kellett kezdenie megtanulni, hogy az életben a dolgok többnyire nem úgy vannak, mint a mesében.

Az ő jó tündére ugyanis túl lehetett a hetvenen, fiatal talán egyáltalán nem is volt. Egyik harisnyája gyűrött hurkákban ereszkedett a bokájára, a másik lukas volt a lába nagyujjánál, mely szemérmetlenül virított ki a csámpásra taposott tátongó bakancsból.

– Tudok egy csöndes, jó kis albérletet, fiatalúr. Olcsó lesz. Úgy ellakhat ott, mint a saját édes mamájánál.

A fiú már régóta nem hitt Istenben („mert ha volna, ezt nem engedné meg”), de akkor komolyan megingott a hitetlensége.

Elindultak szótlanul.

A jó tündér nem várt választ, mert a jó tündérek szó nélkül is tudják, hogy követni fogják őket.

Ő ment elől a vedlett kabátban, melyet a hőség ellenére gondosan be is gombolt végig, bár a jelentős folytonossági hiányok azért biztosítottak valamennyi szellőzést.

A jó tündér ment, kissé húzva a lábát, bár igazából nem lehetett megállapítani, hogy melyiket.

Mögötte ment a fiú a kofferrel.

Sokáig csoszogtak, és közben a fiúban sokasodva futkároztak a különféle félelmek. Lassan már ott tartott gondolatban, hogy bizonyára nem is jól értette, és csak megy értelmetlenül az öregasszony után, aki a jó isten tudja, hova vezeti. Megkérdezte volna tőle, de nem merte.

Az öregasszony pedig úgy ment előtte, mint aki már régen elfelejtette, hogy ő is ott van mögötte.

A vénség egyszer sem pillantott hátra, nem nézte meg, hogy kiszemelt áldozata követi-e.

Követte.

Mit tehetett volna mást? Nem volt sok választása.

Egy lehetőség közül választhatott, mint a tavaszon, amikor először szavazott. Pedig akkor még emléklapot is kapott.

Amikor a vénasszony befordult a sötét kapualjba, a fiú legszívesebben tovább ment volna. De a banya bátorítón intett neki. Mégsem volt hát félreértés. Meg különben is, hova mehetne?

Egy újabb éjszakába a padon?

Errefelé pad sem volt.

Ment hát a rémisztő félhomályban, és leginkább úgy érezte magát, mint Jancsi, amikor a vasorrú bába tessékelt befelé a kemencébe.

Felcaplattak a csorba lépcsőkön az első emeletre, és az asszony megverte az ajtót a csontos öklével.

– Jó csöndes hely lesz ez – biztatta a fiút.

Hát csöndesnek csöndes volt.

Az újbóli dörömbölésre megnyílt az ajtó. Résnyire.

– Én vónék az. Hoztam egy kuncsaftot. Jóraivaló fiú, meg lesz vele elégedve.

Az ajtó némi tűnődés után egy centivel szélesebbre nyílt, egy asszony gyanakodva pislogott kifelé, méregette a jövevényeket.

Miki nem sok jót nézett ki belőle. Különösen, amikor megmondta, hogy mennyit kér egy hónapra.

A fiú nem válaszolt.

A vasorrú bábába oltott jó tündér kérdően nézett rá, de Miki nem tudta, hogy ilyenkor mi a teendő.

– Előre kell fizetni.

Ez már világos beszéd volt.

– Adja már azt a pénzt, fiatalúr, hallja-e.

A fiú szerette volna tudni, hogy mit kap ezért a rengeteg pénzért, de az ajtó nem mozdult, és neki aludnia kellett valahol.

Kotorászott a buksza után, nyálazta elő a bankókat egymás után, és azok látványa aztán végül mégis csak vendégszeretően szélesre tárta az ajtót.

– Jöjjön be. Szép, tiszta szobát kap.

Miki már lépett is volna be a kedves invitálásra, de a jó tündér is nyújtotta a markát. Kiderült, hogy a tündérek is a piacról élnek.

A fiú először nem értette. Még gondolta is, hogy milyen kedves ez a néni, hogy ismeretlenül megsegítette nagy bajában, de hamar megmagyarázták neki, hogy a jótettért fizetni kell.

Amikor ezen is túl voltak, és a banya lemorgolódtott a lépcsőn, végre megnyílt előtte az önálló életbe vezető út.

Most meg itt van. Ül a járdaszélen.

Ül az utcán, és néz maga elé a semmibe.

Először nem látja, hogy két ember jön szembe. Nem is csak kettő, hanem rengeteg. Közöttük van az a kettő is. Összeölekezve támogatják egymást. Ahogy közelebb érnek, látszik, hogy két nő is tartozik hozzájuk. Elszántan rángatják maguk után a dülöngélőket.

Négy ember jön szembe. Közülük ketten a haverjai.

Hangosan ordibálnak. Annyira, hogy az még Mikinek is feltűnik. Észreveszi őket. Felnéz rájuk, de először csak annyi kezd derengeni neki, hogy valahonnan ismerősek. Később jön rá, hogy honnan. Csibész az és Jumbó. Már csak azt nem tudja, hogy mit keresnek az utcán. Délelőtt! Ilyenkor aludni szoktak.

– Csaó, Mick! Hát te meg mi a rossebet keresel itt?

– Beszívott a haverotok alaposan – mutat a földön ülő fiúra az egyik nő.

– Ő az én legdrágább haverom – borulna Csibész a nyakába, amitől elveszti az egyensúlyát, és elterül mellette a járdán.

– Csinos fiú – vihognak a lányok, és megpróbálják felcibálni őket. Amikor ez úgy-ahogy sikerül, elindulnak.

Mennek tovább céltalan útjukon, és a kábán velük tántorgó Mikit is magukkal sodorják.

Nem jutnak messzire. Csak a sarki csehóig, ahová nagy ordibálással, és jókora feltűnést keltve begyömöszölődnek.

– Négy rum! Nem, öt! Számoljátok már meg gyerekek, a kurva életbe, hányan vagyunk! – tántorodik neki a pultnak Csibész.

– Ittas embert nem szolgálunk ki – tiltakozik a csapos minden különösebb meggyőződés nélkül.

– Már hogy volnánk mi ittasak? Halló, ti lányok, ti be vagytok rúgva?

A lányok tiltakoznak.

– Na látod! Színjőzanok – csúsztat a csapos markába egy papírpénzt.

– Nekem sietnem kell – mondja Miki, de viszonylag hamar rájön, hogy már nem kell sietnie. Hiszen megérkezett. Most már minden rendben lesz. Ezek a legjobb barátai. Ha ők itt vannak,

akkor semmi baj sem történhet. Ők majd mindent elrendeznek. Csak azt nem tudja, hol a fenében maradt le Kisegér. Néz körül, de sehol sem látja.

– Jó vagy nálam, kisfiú – mondja neki a kövérebbik bige.

Egy pohár rum van a kezében.

Mikiében is. Ezen némileg meglepődik, de azért megissza.

Most pedig felmegyünk Csámpás kéglijére, és szép sorban megkúrjuk ezeket a lányokat – adja ki a jelszót Jumbó.

A lányok egymást lökdösve, nagy vidáman vihognak.

– Iszunk előtte még egy rundot?

– Hát persze, hogy iszunk.

– Még négy rum, mester! Nem négy. Öt – vezényel Csibész.

A mester, miután ilyen szépen meggyőzték, hogy színjónak, minden lelkiismeret furdalás nélkül kitölti nekik az újabb fordulót.

Gyors mozdulattal ledöntik az italt, és már indulnak is tovább minden baj nélkül. Egyedül Miki fejében tör ki súlyos nézeteltérés az alkohol molekulák és a nyugtatószer alkotó elemei között, melyet az injekció tartalmazott.

Ez azt eredményezi, hogy Miki sosem fogja megtudni, mi történt a következő órákban.

Csak jó sokára ébred fel arra, hogy valaki nézi. Még nem nyitja ki a szemét, igazából fel sem ébredt, de egészen biztos benne, hogy nézik.

Van ilyen. Megérezzük valahogy.

Még azt is meg tudná mondani, hogy merre van az illető.

Ki lehet az vajon? És mit akar tőlem?

Csak nem rendőrök?

Felugrana, de... Miért volnának? És ha mégis?... Én nem követtem el semmit.

Hát, ami azt illeti... .

Miki igazában talán nem is aludt. Inkább csak bóbiskolt. És akkor megérezte a rászzegeződő pillantást.

Furcsán érzi magát. Mintha lebegne. Vagy hullámok ringatnák. Hányingere van. A nap is erősen süt, égeti a bőrét.

Elalhattam. Hol vagyok?

Eszébe jut a megézés, amely fölébresztette. Kinyitja a szemét. Először csak az egyiket.

Nem kell sokat keresgélne. A lány olyan két-háromméternyre lehet tőle.

Kisegér!

Az azért jó, hogy legalább ő itt van mellettem. Még a szemüvegét is levette. Tudja, hogy jobban szeretem, ha nincs rajta szemüveg.

Felkelne, hogy odamenjen hozzá, de a feje lehúzza. Meg különben is. . . Valami zavarja. Nem tudja, hogy mi. Valami, amitől az egész valahogy még sincs rendben.

Kinyitja a másik szemét is.

Nem Kisegér az. Hát persze! A lányon két részes fürdőruha van. Kisegérnek nincs is két részes fürdőruhája. „Abban meztenek érezném magam”, szokta mondani.

Ez a lány különben is magasabb lehet, mint Kisegér. Ez fekében is látszik.

Hát persze! Kisegér különben sem lehet itt.

Ezért nincs semmi rendben.

Ettől a felismeréstől megkeseredik a szája íze. Becsukja a szemét, de hiába, az sem segít. Néhány könnycsepp így is kibuggyan, és utat keres magának, hogy megüljön a fűszálakon. Az első néhányat Miki szétmaszatozja. Aztán csak hagyja csurogni az utánuk jövőket.

Megint elbóbiskol. Arra eszmél, hogy éhes.

Enni kellene valamit.

Hol vagyok tulajdonképpen? És hogy kerültem ide?

Valóban!

A koponyáját tompa köd üli meg, és ebbe a ködbe merülve bizonytalanul imbolyognak a gondolatai. Erőlködik, hogy valamiképpen összerendezze őket.

Az első, amit egyértelműen megállapít, hogy valami strandon lehetnek. Ő teljesen felöltözve. Ezt eddig nem volt különösebben nehéz tisztázni. Alaposabban körülnéz.

Nem lehet kétséges, hogy ez egy strand, ismétli meg magában.

Csóválja a fejét, amitől fájdalmasan meglöttyen az agya, de nem lesz okosabb. Csibészt keresi a szemével, meg Jumbót, de nem látja egyiküket sem. Emlékezetében felderengenek a részeg luvnyák, de ők is eltűntek. Vagy itt sem voltak.

A lány egy törülközőn fekszik.

Olvas.

Vagy legalább is úgy tesz, mintha olvasna.

Miki körülnéz, és csak most veszi észre, hogy mások is fekszenek, álldogálnak, járkálnak körülöttük.

Hogy tud ebben a melegben olvasni!

Lehet, hogy a lány nem is olvas. A könyve fölött lopva Miki felé pislog. Nem is olyan lopva. Ezt nem lehet félreérteni. Mindent elkövet, hogy felhívja magára Miki figyelmét. Föláll. Hosszú, szőke haja van. Megrázza a fejét, a haja csak úgy röpköd körülötte. Leül, úgy helyezkedik, hogy jól érvényesüljön a combja.

Miki nézi, de nem honorálja a lány igyekezetét.

Elég fárasztó lehet ez a póz, állapítja meg. Nyilván csak kamuból kell neki a könyv. Ismerem ezeket a trükköket. Nap-szemüveg, és mögüle megy a biluxozás. Meg kellene kérdezni tőle, mit olvas. Talán valami ennivaló is van nála.

Halványan felóvakodik benne kósza gondolatként, hogy fel kellene csípni. Végig lúdbőrözik a hátán, hogy jó volna felcsalni kéglire.

Rá kellene hajtani. Aztán el lehetne vinni valahova.

Rámenősnek kell lenni. Azt szeretik. Le kell kezelni a madarakat, az imponál nekik. Ha pitizel, elvesztél. Arra bukna, ha le sem köpöd őket. Csak cukkolni kell őket egy darabig, aztán olyan lesz mind akár a kezes bárány.

Ez az elmélet.

Miki letép egy fűszálat, rágcsálni kezdi, és közben merőn nézi a lányt, aki erre teljesen belebújik a könyvébe. Úgy látszik, ő is ismeri a fogásokat.

Miki erre hátat fordít a lánynak, had egye a penész. Fekszik egy darabig, bóbiskol is egyet közben. Egyre jobban kínozza az éhség.

Nem lacafacázok tovább, határozza el. Készül felkelni, hogy most már tényleg odamegy a lányhoz, de a tétova szándék megbicsaklik a gyámoltalanságán. A gondolatai is szétszélednek újra, mint kósza nyáj, amikor nincs ott a puli.

A hullámverés közben alábbhagyott ugyan, de még mindig úgy érzi, mintha bizonytalanul lebegne a puha vattafelhők között.

Elalszik.

Azt álmodja, hogy vonaton ül. A vonaton, amely annakidején... mikor is? Felhozta a fővárosba.

Rázkódott a kemény padon, nézte az ablakon mászkáló legyet, és félt.

A légy a csukott ablakon akart keresztülrepülni. Repdesett, csúszkált ide-oda tehetetlenül az üvegen. Közben elkeseredetten zümmögött.

Miki hosszú percek óta figyelte. Talán egy órája is volt már, hogy a legyet nézte, mert nem akart arra gondolni, ami rá várt.

A légy fejfel az üvegnek feszülve mindenáron arra szeretett volna továbbrepülni, amerre nem lehetett. Az ellenkező irányba szabadon repülhetett volna. Oldalra is. Bármerre. De nem, ő csak arra akart repülni, amerre a felfoghatatlan akadály nem engedte.

Az ember, ha akadályba ütközik, megkeresi a megoldást. Megváltoztatja az elgondolását.

És te megtaláltad?, szólalt meg benne a kisördög.

Ő pedig nem tudta, hogy mit felelhetne neki. A döntést könnyen vállalta, annál inkább, mert mást nemigen tehetett. Nem volt más választása. El kellett jönnie, hiába nézett esdeklőn az apjára édesanya. És mégis félt, hogy nem jól tette.

A légynek nem volt igaza. Oktalanul erőltette a dolgot. Az üvegen át nem vezetett számára út. Persze honnan tudhatta

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

**Az Ad Librum kiadási programja gyors és egyszerű
könyvkiadást biztosít piacképes kéziratok számára.**

Ajánljuk:

- az elsőkönyvesnek, aki nem akar kiadóknál házalni
- az ismert írónak, aki tudja, hogy a könyve el fog fogyni, de nincs kedve egy bizonytalan NKA-pályázatra várni
- a kutatónak, aki másra szeretné az OTKA-támogatását használni
- az egyesületnek, amelynek nem akar az NKA-szerencsétől függeni
- a szerzőnek, akinek könyve meghatározott célközönségnek szól (szakkönyvek, tanácsadók)
- a türelmetleneknek
- azoknak, akik szeretnék lemérni, mennyit is érnek a könyvpiacra
- akik a szokásosnál magasabb (akár 40%-os) jogdíjat szeretnének

NE VÁRJON A PÁLYÁZATRA!

ADJA KI MOST!

A kiadási program a következőket foglalja magában:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelespéldányok kezelése, helyes címnegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központoszási, nyelvhelyességi, stílusi hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegközi helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtisztázó illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötéssel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letölthető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (a saját online könyvesboltunkban és könyvesboltláncokon (Líra, Libri, Alexandra, Bookline) keresztül).

További információ:

<http://adlibrum.hu/> vagy az Ad Librum Kft. irodája:

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mátyás tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu